

ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସ ବିଶେଷାଙ୍କ

ସ୍ବର ସ୍ବଚ୍ଛର

୨

ବାଲେଶ୍ବର ଶନିବାର, ୧୫ ଅଗଷ୍ଟ ୨୦୨୫

ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସ ୨୦୨୬-ସ୍ମୃତି, ସଂକଳ୍ପ ଓ ସମୃଦ୍ଧ ଭାରତର ସ୍ବପ୍ନ

ଡକ୍ଟର ନିହାର ରଞ୍ଜନ ସାବତ

ଗତି ହିଁ ପ୍ରଗତିର ମୂଳମନ୍ତ୍ର । ୨୦୨୬ ମସିହାର ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସର ଭାବନାକୁ ଆହୁରି ଗଭୀର କରିଛି ‘ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍’ ସଙ୍ଗୀତର ୧୫୦ ବର୍ଷର ସ୍ମୃତି । ବର୍ତ୍ତମାନର ଚଳୋପାଧ୍ୟାୟଙ୍କ ରଚିତ ଏହି ଗୀତ ଭାରତୀୟ ସ୍ବାଧୀନତା ଆନ୍ଦୋଳନରେ କେବଳ ଏକ ସଙ୍ଗୀତ ନୁହେଁ, ଏକ ଜାଗରଣର ମନ୍ତ୍ର ଥିଲା । ଏହାର ପଦରେ ମାତୃଭୂମି ପ୍ରତି ଭକ୍ତି ଥିଲା, ଏହାର ସ୍ବରରେ ଥିଲା ପରାଧୀନତା ବିରୋଧରେ ପ୍ରତିରୋଧର ଅସ୍ଥି । ଆଜି ଦେହ ଶତାବ୍ଦୀ ପରେ ସେହି ଗୀତ ସ୍ବାଧୀନ ଭାରତର ନୂଆ ପିଢ଼ିର କଣ୍ଠରେ ଗୁଞ୍ଜରିତ ହେବା ଏକ ଅତୁଟ ଐତିହାସିକ ସଂଯୋଗ । ଏହା ମନେ ପକାଇବ ଯେ ଯେଉଁ ସ୍ବର କେବେ ଶୁଣିବାକୁ ଭାଙ୍ଗିବାର ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖାଇଥିଲା, ସେହି ସ୍ବର ଆଜି ଏକ ସ୍ବାଧୀନ ଓ ଆତ୍ମବିଶ୍ବାସୀ ଭାରତର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଆହ୍ୱାନ କରୁଛି ।

ଏହି ବର୍ଷର ଆଉ ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶ ହେଉଛି ଯୁବଶକ୍ତିକୁ ରାଷ୍ଟ୍ରନିର୍ମାଣର କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥଳରେ ରଖିବା । ଭାରତର ଆଗାମୀ ଭବିଷ୍ୟତର ଅଧ୍ୟାୟ ଯୁବକମାନେ ଲେଖିବେ ବୋଲି ଯୁବଶକ୍ତିକେନ୍ଦ୍ରିତ ୨୦୪୭ ମସିହାର ବିକଶିତ ଭାରତର ପରିଚିତ୍ତା ତଥା ଭାବନା ଆମକୁ ସୂଚିତ କରେ । ଆଜିର ଛାତ୍ର, ଗବେଷକ, ଉଦ୍ୟୋଗୀ, ଇଞ୍ଜିନିୟର, ଶିକ୍ଷକ ଓ ଖ୍ୟାତ ଅପ୍ତ ସ୍ବପ୍ନଦର୍ଶୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ୨୦୪୭ ମସିହାର ପରିଚିତ୍ତ ଭାରତର ସ୍ବପ୍ନ । ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ କେବଳ ସ୍ୱାର୍ଥପୋଷ ନୁହେଁ, ଏକ ସ୍ୱାର୍ଥ ଭାରତର ସମାବଦାନ ରହିଛି; କେବଳ କୋଡ଼ ନୁହେଁ, ନୂଆ ସମାଧାନର ଭାଷା ରହିଛି; କେବଳ ଚାକିରିର ସ୍ବପ୍ନ ନୁହେଁ, ଚାକିରି ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି । ସେହିପାଇଁ ଯୁବପିଢ଼ିକୁ ଦର୍ଶକ କରି ରଖିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ; ସେମାନଙ୍କୁ ରାଷ୍ଟ୍ରନିର୍ମାଣର ସକ୍ରିୟ ସହକାରୀ କରିବା ହେଉଛି ଏହି ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସ ପାଳନର ଗଭୀର ବାଣୀ ।

୨୦୪୭ ମସିହାରେ ସ୍ବାଧୀନତାର ଏକ ଶତବର୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟରେ ଭାରତ କେଉଁଠାରେ ରହିବ, ତାହାର ଭିତ୍ତିଭୂମି ଆଜି ଗଢ଼ାଯାଉଛି । ତେଣୁ ‘ବିକଶିତ ଭାରତ’ କେବଳ ଏକ ସରକାରୀ ସ୍ଲୋଗାନ୍ ନୁହେଁ; ଏହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାଗରିକଙ୍କ ସ୍ବପ୍ନ ଓ ଦାୟିତ୍ବର ସମନ୍ୱୟ । ବିକାଶର ଅର୍ଥ କେବଳ ଉଚ୍ଚ ଅର୍ଥନୀତି, ଦୂରଗାମୀ ରେଳ, ଡିଜିଟାଲ୍ ସେବା କିମ୍ବା ଆଧୁନିକ ସହର ନୁହେଁ । ପ୍ରକୃତ ବିକାଶ ସେତେବେଳେ ଯେତେବେଳେ ଶେଷ ଧାଡ଼ିର ମଣିଷଟି ମଧ୍ୟ ସୁଯୋଗ ପାଏ; ଯେତେବେଳେ ଶିକ୍ଷା ଜ୍ଞାନର ଦ୍ୱାର ଖୋଲେ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ

ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଧିକାର ହୁଏ, କୃଷକ ସମ୍ମାନରେ ବଞ୍ଚେ, ନାରୀ ନିର୍ଭୟରେ ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖେ, ଯୁବକଙ୍କୁ ଅବସର ମିଳେ ଏବଂ ସମାଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରେଣୀ ନ୍ୟାୟ ଓ ସମାନତାର ଆଲୋକରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରେ ।

ଆଜିର ଭାରତ ବିଜ୍ଞାନ ଓ ପ୍ରଯୁକ୍ତିର ଅନେକ ନୂଆ ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରୁଛି । କୃତ୍ରିମ ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା, ସୂଚନା କଣ୍ଠକୃତ, ମହାକାଶ ଗବେଷଣା, ଡିଜିଟାଲ୍ ଅର୍ଥନୀତି, ଗ୍ରୀନ୍ ହାଇଡ୍ରୋଜେନ, ସୌରଶକ୍ତି, ନବୀକରଣଯୋଗ୍ୟ ଶକ୍ତି, କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ପ୍ରଯୁକ୍ତି ଓ ନୂଆ ପିଢ଼ିର ଯୋଗାଯୋଗ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଭାରତର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନୂଆ ଆକାର ଦେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏହି ବୈଜ୍ଞାନିକ ଅଗ୍ରଗତିର ସହିତ ମାନବିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧର ସମନ୍ୱୟ ଆବଶ୍ୟକ । କୃତ୍ରିମ ବୁଦ୍ଧି ଯେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଉ, ମାନବୀୟ ବିବେକ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବା ଦରକାର । ପ୍ରଯୁକ୍ତି ଯେତେ ଦ୍ରୁତ ଆଗକୁ ବଢ଼ୁ, ପ୍ରକୃତି ସେତେବେଳେ ପଛକୁ ନ ପଢ଼ୁ । ଉନ୍ନତିର ଗତି ଓ ପରିବେଶର ସନ୍ତୁଳନ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ସମନ୍ୱୟ ହିଁ ହେବ ଆଗାମୀ ଭାରତର ପରିଚୟ ।

ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସ ଆମକୁ ଆଉ ଏକ ମହାନ ତଥା ଦିରଞ୍ଚନ ସତ୍ୟକୁ ସ୍ମରଣ କରାଏ ଯେ ସ୍ବାଧୀନତା କୌଣସି ସ୍ଥିର ସମ୍ପତ୍ତି ନୁହେଁ; ଏହା ଆକାଶର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି । ୧୯୪୭ ମସିହାରେ ଆମ ପୂର୍ବଜମାନେ ରାଜନୈତିକ ସ୍ବାଧୀନତା ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ; ଆଜି ଆମ ପିଢ଼ିର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଅଜ୍ଞାନତା, ଦାରିଦ୍ର୍ୟ, ଅସମାନତା, ଦୁର୍ନୀତି, ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ, ପରିବେଶ ପ୍ରଦୂଷଣ ଓ ସାମାଜିକ ବିଭାଜନ ରୂପାନ୍ତରଣ କରିବା ।

ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସର ମହତ୍ତ୍ୱ ଏଥିରେ ନିହିତ । ଏହି ଦିନ ଆମକୁ ଆମର ମୂଳ ସହିତ ଯୋଡ଼ିଥାଏ । ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଅହିଂସା, ନେତାଜୀ ସୁଭାଷଚନ୍ଦ୍ର ବୋଷଙ୍କ ଅବମ୍ୟ ଦେଶପ୍ରେମ, ଭଗତ ସିଂହଙ୍କ ଯୁବସ୍ପ୍ଳାଉଜ ଉଦାମତା, ସର୍ବୋ୍ ପଟେଲଙ୍କ ଏକତାର ସଂକଳ୍ପ, ରାଣୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀବାଇଙ୍କ ବୀରତା ଓ ଅସଂଖ୍ୟ ନାମହୀନ ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କ ତ୍ୟାଗ ଆମକୁ ବାଣୀଦିଏ ଯେ ସ୍ବାଧୀନତା କେବେ

ସହଜରେ ମିଳିନଥିଲା । ଅନେକ ପରିବାରର ଅଶ୍ରୁ, ଅନେକ ମାଆଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା, ଅନେକ ଯୁବକଙ୍କ ବଳିଦାନ ଓ ଅସଂଖ୍ୟ ନିରବ ତ୍ୟାଗର ଭିତ୍ତିଭୂମି ଉପରେ ଗର୍ବିତ ଓ ଶ୍ରୀମତୀ ଆଜିର ସ୍ବାଧୀନତା ।

ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସ ଆମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ମଧ୍ୟ ପୁନଃ ସ୍ମରଣ କରାଏ । ନ୍ୟାୟ, ସ୍ବାଧୀନତା, ସମତା ଓ ଭାରତୀୟ କେବଳ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ପ୍ରତ୍ୟାବଦାନ ଶବ୍ଦ ନୁହେଁ; ଏଗୁଡ଼ିକ ଭାରତୀୟ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ପ୍ରାଣ ଶକ୍ତି ।

ହଜାର ହଜାର ଭାଷା, ଅନେକ ଧର୍ମ, ଅସଂଖ୍ୟ ଜାତି-ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ଭିନ୍ନ ଖାଦ୍ୟ, ପୋଷାକ, ପରମ୍ପରା ଓ ଜୀବନଶୈଳୀର ଏହି ଦେଶରେ ଏକତା କୌଣସି ଏକତାପତା ନୁହେଁ । ଭାରତର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି-ଭିନ୍ନତାକୁ ଧ୍ୟାନ କରି ନୁହେଁ, ଭିନ୍ନତାକୁ ସମ୍ମାନ କରି ଏକତା ଗଢ଼ିବା ।

୨୦୨୬ ମସିହାର ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସ ଏକ ଅତୁଟ ସେତୁ—ଏକ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ରହିଛି ୧୯୪୭ ମସିହାର ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ, ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ୨୦୪୭ ମସିହାର ବିକଶିତ ଭାରତର ସ୍ବପ୍ନ । ମଝିରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ୨୦୨୬ ମସିହାର ଭାରତ—ଏକ ଏମିତି ଭାରତ ଯାହା ନିଜ ଅତୀତକୁ ଭୁଲିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ କେବଳ ଅତୀତରେ ଶକ୍ତିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ସେ ଇତିହାସକୁ ଶକ୍ତି ନେଇ ଭବିଷ୍ୟତ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁବାକୁ ଚାହେଁ । ତେଣୁ ଏହି ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସ ସ୍ମୃତି ଚାରଣର ଦିନ ନୁହେଁ, କେବଳ ଉନ୍ନତିର ଉତ୍ସବ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ; ଏହା ହେଉଛି ଏକ ଜାତିର ଆତ୍ମସମୀକ୍ଷାରେ ଦିନ — “ଆମେ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲୁ, ଆଜି କେଉଁଠାରେ ଅଛୁ ଏବଂ କାଲି କେଉଁଠାକୁ ଯିବୁ ?”

ଯେତେବେଳେ ସେହି ଦିନର ସନ୍ଧ୍ୟା ଧୀରେ ଧୀରେ ନଇଁ ଆସିବ, ଲାଲକିଲ୍ଲାର ପ୍ରାଚୀରରୁ ଉତ୍ସବର ଶବ୍ଦ ହୁଏତ ଧୀରେ ଧୀରେ ମିଳାଇଯିବ । ଆକାଶରେ ଫରଫର ହୋଇ ଉଡୁଥିବା ଡ୍ରୋନ୍ସ ପତାକା ତା’ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ତଳକୁ ଆସିବ । କିନ୍ତୁ ସ୍ବାଧୀନତାର ଅର୍ଥ ତଳକୁ ଆସିବ ନାହିଁ । ସେ ରହିଯିବ ଆମ ମନରେ, ଆମ କାର୍ଯ୍ୟରେ, ଆମ

ସ୍ବପ୍ନରେ । ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ହୁଏତ ଲାଲକିଲ୍ଲାର ନିରବ ପ୍ରାଚୀର ଆମକୁ ଏକ ମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବ— “ଯେଉଁ ସ୍ବାଧୀନତା ତୁମ ପୂର୍ବଜମାନେ ରକ୍ତ ଦେଇ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ, ତୁମେ ତାହାକୁ କେଉଁ ପ୍ରକାର ଭାରତରେ ପରିଣତ କରିବ ?”

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ହିଁ ହେବ ୨୦୨୬ ମସିହାର ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସ ପାଳନର ସାର୍ଥକତା । ଯଦି ଆମେ ଜ୍ଞାନକୁ ଶକ୍ତି, ବିଜ୍ଞାନକୁ ସୃଜନ, ଯୁବଶକ୍ତିକୁ ନେତୃତ୍ୱ, ପ୍ରକୃତିକୁ ସମ୍ପଦ ନୁହେଁ ସହଯୋଗୀ, ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ବିଶ୍ୱଦର୍ଶକ ଏବଂ ମାନବିକତାକୁ ରାଷ୍ଟ୍ରନିର୍ମାଣର ଆତ୍ମାରେ ପରିଣତ କରିପାରିବା, ତେବେ ୨୦୪୭ ମସିହାର ଭାରତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ କେବଳ ବିକଶିତ ନୁହେଁ, ମହାନ ମଧ୍ୟ ହେବ । ସେହି ଭାରତ ହେବ ଏମିତି ଏକ ଭାରତ, ଯେଉଁଠି ଅତୀତର ଗୌରବ ଭବିଷ୍ୟତର ଅହଂକାର ହେବ ନାହିଁ, ବରଂ ପ୍ରେରଣା ହେବ; ଯେଉଁଠି ପ୍ରଯୁକ୍ତି ମାନବିକତାକୁ ପରାସ୍ତ କରିବ ନାହିଁ, ବରଂ ତାହାକୁ ସଶକ୍ତ କରିବ; ଏବଂ ଯେଉଁଠି ସ୍ବାଧୀନତା କେବଳ ଇତିହାସର ଏକ ଅଧ୍ୟାୟ ନୁହେଁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାଗରିକର ଜୀବନର ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଅନୁଭବ ହେବ । ୨୦୨୬ ମସିହାର ଏହି ଅଗାଧ ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସରେ ତେଣୁ ଆମେ କେବଳ ତ୍ରିରଙ୍ଗା ପତାକାକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବା ନୁହେଁ; ତାହାର ତିନୋଟି ରଙ୍ଗରେ ନିଜ ଚିନ୍ତାଚିତ୍ର ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଖିବା—

ସାହସରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା, ସତ୍ୟରେ ଅଟଳ ରହିବା ଏବଂ ସବୁକୁ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ପୃଥ୍ବୀକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବା । କେବଳ ମାତୃଭୂମିକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ଶପଥ ନେବା ପାଇଁ ଆମେ ‘ଜାତୀୟ ସଙ୍ଗୀତ’ ଶୁଭାବୁ । ଆଉ ଯେତେବେଳେ ୨୦୪୭ ମସିହାର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହେବ, ସେତେବେଳେ ଆମର ଆଜିର ସ୍ବପ୍ନଗୁଡ଼ିକ ତାହାର ଆଲୋକରେ ଯଦି ସତ୍ୟ ହୋଇ ବିଶେଷ, ତେବେ ହିଁ ଏହି ଅଗାଧ ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସ ଉତ୍ସବ ପାଳନ ସାର୍ଥକ ହେବ ।

ଜୟ ହିନ୍ଦ ।
ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ ।
+ମଞ୍ଜେଶ୍ୱର ଶିଖାଞ୍ଚଳ,
ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୫୧୦୧୦
ମୋ: ୯୭୭୭୦୧୧୯୬୮

ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ ରାମରାଜ୍ୟ: ଆଜିର ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ

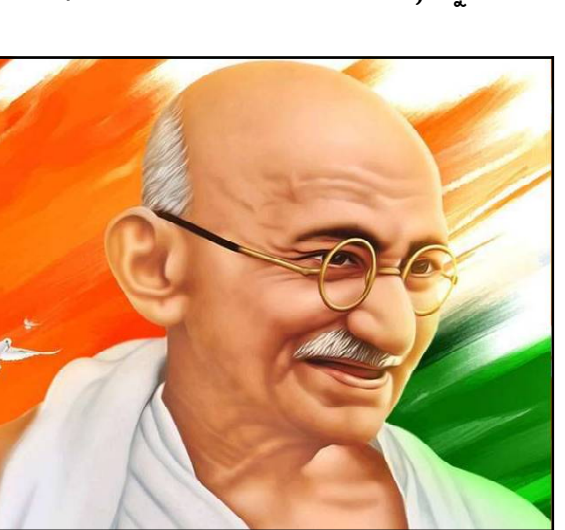
ମିଲନ କୁମାର ମିଶ୍ର

ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ‘ରାମରାଜ୍ୟ’ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅର୍ଥବ୍ୟାପକ ଶବ୍ଦ । ଏହା କୌଣସି ଧର୍ମବିଶେଷର ରାଜ୍ୟ ନୁହେଁ; ଏହା ଏକ ଏମିତି ଆଦର୍ଶ ସମାଜର ସ୍ବପ୍ନ, ଯେଉଁଠି ଶାସନର ମୂଳ ଆଧାର ହେବ ସତ୍ୟ ଓ ନ୍ୟାୟ, ମଣିଷର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ହେବ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଦୁର୍ବଳ ମଣିଷଟି ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ରାଷ୍ଟ୍ରର ଅଂଶ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିପାରିବ । ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ପାଇଁ ରାମରାଜ୍ୟର ଅର୍ଥ ଥିଲା, ଯେଉଁଠି ରାଜା ନୁହେଁ, ପ୍ରଜାର ମଙ୍ଗଳ ହିଁ ରାଜ୍ୟର ଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଆଜି ସ୍ବାଧୀନତାର ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷ ପରେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆମ ସମାଜ ଓ ଶାସନ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଦେଖୁ, ସେତେବେଳେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବେ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ମନକୁ ଆସେ, ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ସେହି ରାମରାଜ୍ୟ ସ୍ବପ୍ନର କେତେ ନିକଟରେ ଆମେ ପହଞ୍ଚିପାରିଲୁ ?

ଗାନ୍ଧୀଜୀ ଏମିତି ଏକ ଭାରତର ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖିଥିଲେ, ଯେଉଁଠି ଶାସନ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ନୁହେଁ, ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ହେବ । ଗରିବ, ଅସହାୟ, ନିରକ୍ଷର ଓ ସମାଜର ଶେଷ ଧାଡ଼ିରେ ଥିବା ମଣିଷଟି ମଧ୍ୟ ନ୍ୟାୟ ପାଇବ । ଗାଁଆଁ ହିଁ ହେବ ରାଷ୍ଟ୍ରର ମୂଳ ଆଧାର । ଗ୍ରାମସ୍ୱରାଜ, ସ୍ୱାବଲମ୍ବନ, କୁଟୀର ଶିଖି ଓ ସ୍ଥାନୀୟ ଅର୍ଥନୀତି ମାଧ୍ୟମରେ ସାଧାରଣ ମଣିଷ ଜୀବନରେ ଆତ୍ମନିର୍ଭରତା ଆସିବ । ଅର୍ଥନୈତିକ ବିକାଶର ଅର୍ଥ କେବଳ କିଛି ଲୋକଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ବୃଦ୍ଧି ନୁହେଁ, ବରଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ଜୀବନର ମାନ ଉନ୍ନତି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ।

ଆଜି ଆମେ ବିଜ୍ଞାନ, ପ୍ରଯୁକ୍ତି, ଯୋଗାଯୋଗ, ଶିକ୍ଷା ଓ ଅର୍ଥନୀତିରେ ଅସାଧାରଣ ଅଗ୍ରଗତି କରିଛୁ । ଗାଁରୁ ସହର, ଦେଶରୁ ବିଦେଶ ସବୁ ଆଜି ଆମ ହାତର ମୋବାଇଲ୍ ପରଦାରେ । ଡିଜିଟାଲ୍ ବିପ୍ଳବ ଜୀବନକୁ ସହଜ କରିଛି । ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ସୂଚନାର ଅଭାବ ନାହିଁ । ଗରିବଙ୍କ ପାଇଁ ଅନେକ କଲ୍ୟାଣମୂଳକ ଯୋଜନା ଚାଲିଛି । ଗଣତନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିଜର ଭିତ୍ତିଭୂମିକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର

କରିଛି । କିନ୍ତୁ ବିକାଶର ଏହି ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ଧକାରର କିଛି ଛାୟା ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଆଜି ମଧ୍ୟ ସମାନ କ୍ଷତିବା, ଦୁର୍ବଳଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆ ହେବା ଓ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ସମାପ୍ତ ରୁପେ ଉଠା ହୋଇଛି । ଗୋଟିଏ ପଟେ ଆଧୁନିକ ସହରରେ ଆକାଶକୁ ଆକାଶକୁ ଅଗାଧିକାରୀ, ଅନ୍ୟ ପଟେ ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜିବାକୁ ଘରଟିଏ ନଥିବା ପରିବାର । ଗୋଟିଏ ପଟେ ଅତ୍ୟଧିକ ଭୋଗବିଳାସ, ଅନ୍ୟ ପଟେ ଦୁଇବେଳା ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ସଂଘର୍ଷ । ଏହି ବିରୋଧାଭାସ

ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ରାମରାଜ୍ୟର ସ୍ବପ୍ନକୁ ସାକାର କରିବା ଦିଗରେ ପୁଣି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଗାନ୍ଧୀଜୀଙ୍କ ପାଇଁ ରାଜନୀତି ଥିଲା ଏକ ପ୍ରକାର ନୈତିକ ସାଧନା । ଆଜି ରାଜନୀତିରେ ମୂଲ୍ୟବୋଧର ଅବକ୍ଷୟ, ଅସହିଷ୍ଟତା, ବ୍ୟକ୍ତିପୂଜା ଓ ସ୍ୱାର୍ଥର ପ୍ରଭାବ ନେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି । ନିର୍ବାଚନ ଗଣତନ୍ତ୍ର ଏକ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଂଶ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଗଣତନ୍ତ୍ର କେବଳ ଭୋଟ ଦେବାର ଅଧିକାର ନୁହେଁ । ଏହା ହେଉଛି ପରସ୍ପରକୁ ସମ୍ମାନ କରିବା, ଭିନ୍ନ ମତକୁ ସମ୍ମାନ କରିବା ଓ ଦାୟିତ୍ୱଶୀଳ ନାଗରିକ ହେବା । ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ରାମରାଜ୍ୟର ଆଉ ଏକ ମୁଖ୍ୟ ଓପନ ଥିଲା ଅହିଂସା । ମତଭେଦ ରହିବ, କିନ୍ତୁ ମତଭେଦ ଯେପରି ମାନବିକତାକୁ ଧ୍ୟାନ ନକରେ—ଏହା ଥିଲା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଶିକ୍ଷା । ଆଜିକାଲି ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ମତଭେଦ ବହୁ ସମୟରେ ଗୁଣା, ଅପମାନ ଓ ବିଭାଜନର ରୂପ ନେଉଛି । ଆମେ ଯେତେ ଅଧିକ ଯୋଡ଼ି ହେଉଛୁ, ସେତେ ଅଧିକ ଆମେ ମାନବିକ ଭାବେ ବିଭାଜିତ ହେଉଛୁ, ଏହା ଆମ ସମୟର ଏକ ଅତୁଟ ବିଶ୍ୱମ୍ଭାବ ।

ତଥାପି ଆମେ ନିରାଶ ହେବାର କାରଣ ନାହିଁ । କାରଣ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ରାମରାଜ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଦିନର ସ୍ବପ୍ନ ନୁହେଁ; ଏହା ଏକ ନିରନ୍ତର ଯାତ୍ରା । ସେହି ଯାତ୍ରାର ଆରମ୍ଭ ଆମେ ଯଦି ଦୂର୍ନୀତିକୁ ନିନ୍ଦା କରିବା ସହିତ

କେତେ ସମ୍ପତ୍ତି ?’ ବରଂ ପଚାରେ, ‘ତୁମ ପାଖରେ ଥିବା ମଣିଷଟିର ଦୁଃଖ ଦୂରକୁ କେତେ ଦୂର ?’ ଆଜି ଆମ ଦେଶର ଆବଶ୍ୟକତା କେବଳ ବଡ଼ ବଡ଼ ରାଷ୍ଟ୍ର, ଅର୍ଥନୀତି ଓ ପ୍ରଯୁକ୍ତି ନୁହେଁ; ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଛି ମଣିଷ ମନରେ ମଣିଷ ପାଇଁ ଚିତ୍ତେ କାଗା । କାରଣ ବିକାଶର ମାପ କେବଳ ଅର୍ଥନୈତିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ନୁହେଁ, ସମାଜର ଶେଷ ମଣିଷଟିର ମୁହଁ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର ।

ତେଣୁ ରାମରାଜ୍ୟ ଦୂର ଅତୀତର କୌଣସି କଳ୍ପିତ ରାଜ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହା ଆମ ବିବେକର ଏକ ଆଇନ । ସେହି ଆଇନରେ ଆଜି ଆମେ ନିଜକୁ ଦେଖିବା ସମୟ ଆସିଛି । ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ସ୍ବପ୍ନକୁ ସାକାର କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ସରକାରଙ୍କର ନୁହେଁ, କେବଳ ରାଜନେତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର । କାରଣ ଏକ ଆଦର୍ଶ ରାଜ୍ୟ ଗଢ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ଆଦର୍ଶ ନାଗରିକ ଗଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼େ । ଶେଷରେ ପ୍ରଶ୍ନଟି ତେଣୁ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ରାମରାଜ୍ୟ କେବେ ଆସିବ; ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି—

ରାମରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଆମେ କେବେ ବଦଳିବା ଆରମ୍ଭ କରିବା ? + ମାଧ୍ବେନ୍: ମନୁଥ କୁମାର ମିଶ୍ର ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ଶାସନ, କେନ୍ଦୁଝର ବଜାର କେନ୍ଦୁଝର-୭୫୮୦୦୨ ମୋ: ୭୦୦୮୨୫୧୨୮୭

ବିକ୍ରମ ମହାପାତ୍ର

କଟକ ନଗରୀର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଠାରୁ ୧୯୪୭ର ସ୍ବାଧୀନତା ପ୍ରାପ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଟକ ଏକ ଗୌରବ ଗାରିମାମୟ ଐତିହ୍ୟ ଓ ପରମ୍ପରାର ସ୍ୱାକ୍ଷର ବହନ କରି ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଓଡ଼ିଶା ଇତିହାସକୁ ପରିପୁଷ୍ଟ କରି ଆସିଛି । ସ୍ବାଧୀନତା ଆନ୍ଦୋଳନରେ କଟକର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ଥିଲା । ହଜାର ବର୍ଷର ପରିଚୟରେ ସମୃଦ୍ଧ କଟକ ସହରରେ ଅନେକ

ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ କଟକ ଓ ‘ଗୁଣନିଧି ଭବନ’

ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କ ଭୂମିକା କ୍ରାନ୍ତିକାରୀପରି ଚିତ୍ତ ଦିନ ପାଇଁ ସ୍ମରଣୀୟ ହୋଇ ରହିବ । କିଏ ତାଙ୍କୁ ସଂଗ୍ରାମୀ କହନ୍ତି ତ ଆଉ କିଏ କୁହନ୍ତି ସଂଗ୍ରାମୀହୀନ, ଭୁବନକର୍ମୀ । କିଏ କୁହେ ଘରଜଗୁଆ ତ କିଏ କୁହେ ମୁଖୁଆ । କେତେବେଳେ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ ଲବଣ ସତ୍ୟାଗ୍ରହରେ ତ କେବେ ପୁଣି ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବିନୋବାଙ୍କ ଭୂଦାନ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ଆଉ ମା’ରମାଦେବୀଙ୍କ ନିଶା ନିବାରଣ ଅଭିଯାନରେ ସିଏ ଥିଲେ ସକ୍ରିୟ । କଟକର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ଥିଲା । ହଜାର ବର୍ଷର ପରିଚୟରେ ସମୃଦ୍ଧ କଟକ ସହରରେ ଅନେକ

ଗାଥା ବହନ କରୁଛି ଥୋରିଆ ସାହିସ୍ଥିତ ଗୁଣନିଧି ଭବନ । ୪୨ ମୌଜା ଦେଉଳି ଗ୍ରାମର ଏକ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରରେ ଗୁଣନିଧି ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଜନ୍ମ । ଜନ୍ମ ଚାରିଖ ବିଷୟରେ କିଛି ପ୍ରମାଣ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଗୁଣନିଧି ୧୮୮୫ ମସିହାରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବା ଜଣାଯାଏ । ୧୯୨୧ ମସିହାରେ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ ଡାକରାରେ ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ଛାଡ଼ି ଅସହଯୋଗ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ସାମିଲ ହୋଇଥିଲେ । ଲବଣ ସତ୍ୟାଗ୍ରହ ପାଇଁ ସ୍ବାକ୍ଷର କରିଥିବା ୨୦କଣ ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସେ

ଥିଲେ ଅନ୍ୟତମ । ୧୯୩୪ ମସିହାରେ ବାଲେଶ୍ୱର ଇଞ୍ଚୁତିରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଲବଣ ସତ୍ୟାଗ୍ରହରେ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ କଥା ବୁଝିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ତାଙ୍କ କାନ୍ଧରେ ଥିଲା । ସ୍ବାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ ସମୟରେ ଅନୁପୂର୍ଣ୍ଣା ମହାରଣା, ମଙ୍ଗଳା ମାଉସୀଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଗୁଣନିଧି ବାବୁ ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିକ ଠାରୁ ତାହା ଆଦାୟକ କରି ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କ ଖାଦ୍ୟପେୟ କଥା ବୁଝୁଥିଲେ । ସ୍ବାଧୀନତାର ପରେ ୧୯୫୦ରେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବିନୋବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିବା ଭୁବନ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ସେ ସକ୍ରିୟ

ହୋଇଥିଲେ । ୧୯୫୫ ମସିହାରେ ବାଲେଶ୍ୱରରୁ କୋରାପୁଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୁବନ ପଦଯାତ୍ରାରେ ସଂଗ୍ରାମୀ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟନୀୟ ଭୂମିକା ଥିଲା । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ବକ୍ସିବାଜାର ଥୋରିଆସାହିସ୍ଥିତ ତାଙ୍କ ପୈତୃକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସର୍ବୋଦୟ କର୍ମୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅର୍ପଣ କରିଥିଲେ । ସଂଗ୍ରାମୀମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହି କର୍ମକୁ ଶ୍ରୀ ମହାନ୍ତି ଭୁବନାନନ୍ଦ ଦାସ, ସ୍ବାମୀ ବିଚିତ୍ରାନନ୍ଦ ଦାସ, ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାସଙ୍କ ନାମରେ ଦାନ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ଗୁଣନିଧି ଭବନ ନାମରେ ପରିଚିତ ଏହି ଘର ଅନେକ ଦଶନ୍ଧି

ଧରି ଜନସେବାର ପ୍ରାଣକେନ୍ଦ୍ର ଥିଲା । ଏଠି ଗୋପବନ୍ଧୁ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ପରିବାର ବହୁ ଦିନ ଧରି ରହିଥିଲେ । ଗୁଣନିଧିଙ୍କ କର୍ମମୟ ଜୀବନ ଏଠି ଅତିବାହିତ ହୋଇଥିଲା । ଗୁଣନିଧି କର୍ମ ସମୟରୁ ବିପତ୍ତୀଙ୍କ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ସେ ଦେଉଳିସ୍ଥିତ ପୈତୃକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଦୂର ପୁରୁରାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟି ଦେଇଥିଲେ । ଶେଷରେ ତିସେୟର ୧୭ ଚାରିଖ ୧୯୬୧ ମସିହାରେ ଗୁଣନିଧିଙ୍କ ଜୀବନ ଦୀପ ନିର୍ବାପିତ ହୋଇଥିଲା । ଏବେ ତାଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ଗୁଣନିଧି ଭବନ ଦିନ, ଦୁଃଖୀଙ୍କ ସହାୟତାର କେନ୍ଦ୍ର ପାଲଟିଛି । ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ ଏଠାରେ ଉତ୍କଳ ସର୍ବୋଦୟ ମଣ୍ଡଳ, ଉତ୍କଳ ଖଦୀ ମଣ୍ଡଳ, ସର୍ବୋଦୟ ରିଲିଫ

ଭଲ ପାଇଥିଲେ । ସର୍ବୋପରି ସେ ଜଣେ ମୂଲ୍ୟବୋଧସଂପନ୍ନ ମଣିଷ ଥିଲେ ବୋଲି କହନ୍ତି ସୁମିତ୍ରା ଚୌଧୁରୀ । ଗୁଣନିଧି ମହାନ୍ତି ତାଙ୍କ ନାମର ସାର୍ଥକତା ପ୍ରତିପାଦନ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ତ୍ୟାଗ ଓ ବହୁମୁଖୀ ପ୍ରତିଭା ପାଇଁ ଏବେ ବି ଝୁରୁଛି ଥୋରିଆ ସାହିଘର, କଟକ ମାଟି, ସର୍ବୋଦୟ ମଣ୍ଡଳ । ଆଜି ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସ ଅବସରରେ କଟକ ନଗରୀର ଏହି ଗୁଣନିଧି ଭବନର ଗୌରବମୟ ଭୂମିକା ସମ୍ପର୍କରେ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସର ଅଭିନନ୍ଦନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣାଉଛି । ଚଷମାଧରି ରାଷ୍ଟ୍ର, କଟକ-୧, ମୋ: ୯୪୩୭୦୨୧୬୧୫

ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ବିଶେଷାଙ୍କ

ସ୍ୱାଧୀନତା

୩

ବାଲେଶ୍ୱର ଶନିବାର, ୧୫ ଅଗଷ୍ଟ ୨୦୨୫

ଡକ୍ଟର ଅମୂଲ୍ୟ କୁମାର ପଣ୍ଡା

ସ୍ୱାଧୀନତା ଶବ୍ଦଟି ଭାରତୀୟ ଇତିହାସରେ କେବଳ ଏକ ଶବ୍ଦ ନୁହେଁ, ଏହା ଅସଂଖ୍ୟ ତ୍ୟାଗ, ସଂଗ୍ରସ୍ତ, ବଳିଦାନ ଓ ଦେଶପ୍ରେମର ଏକ ଅମୂଲ୍ୟ ପରିଣାମ। ପ୍ରତିବର୍ଷ ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ ତାରିଖରେ ଆମେ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ପାଳନ କରୁ। ୧୯୪୭ ମସିହାର ଏହି ଐତିହାସିକ ଦିନରେ ଭାରତ ଦୀର୍ଘଦିନର ପରାଧୀନତାରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିଥିଲା। ଏହି ସ୍ୱାଧୀନତା ପନ୍ଧରେ ଇନ୍ଦିରା ଗାନ୍ଧୀ, ନେତାଜୀ ସୁଭାଷଚନ୍ଦ୍ର ବୋଷ, ଭଗତ ସିଂହ, ସର୍ଦ୍ଦାର ବଲ୍ଲଭଭାଇ ପଟେଲ, ଲାଲା ଲଜପତ ରାୟ, ବାଳ ଗଙ୍ଗାଧର ତିଳକ, ରାଣୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀବାଇଙ୍କ ସମେତ ଅସଂଖ୍ୟ ଜଣା-ଅଜଣା ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କ ଅବଦାନ ରହିଛି। ଆଜିର ଭାରତର ଯୁବ ସମାଜ ସେହି ସ୍ୱାଧୀନତାର ଉରାଧିକାରୀ। ତେଣୁ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ କେବଳ ପତାକା ଉତ୍ତୋଳନ, ଜାତୀୟ ସଙ୍ଗୀତ ଗାନ କିମ୍ବା ଉତ୍ସବ ପାଳନର ଦିନ ନୁହେଁ। ଏହା ଆମକୁ ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଓ ଦେଶ ପ୍ରତି ଆମର ଭୂମିକା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଥାଏ। ବିଶେଷକରି ଯୁବ ସମାଜ ପାଇଁ ଏହି ଦିନ ଏକ ନୂଆ ସଂକଳ୍ପ ନେବାର ଦିନ। ଭାରତର ସ୍ୱାଧୀନତା ହଠାତ୍ ମିଳିନଥିଲା। ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଭାରତୀୟମାନେ ବିଦେଶୀ ଶାସନ ବିରୋଧରେ ସଂଗ୍ରାମ କରିଥିଲେ। କେହି ଅହିଂସାର ପଥ ଅନୁସରଣ କରିଥିଲେ, ଆଉ କେହି ବିପ୍ଳବୀ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ। ଅନେକ ଲୋକ କାରାବରଣ କରିଥିଲେ, ନିର୍ଯାତନା ସହିଥିଲେ ଓ ନିଜ ଜୀବନକୁ ଦେଶ ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗ

ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ଓ ଯୁବ ସମାଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ

କରିଥିଲେ। ତେଣୁ ଯୁବପିଢ଼ି ଦୃଷ୍ଟିରା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ସ୍ୱାଧୀନତା ଏକ ମହାନ ଦାୟିତ୍ୱ। ଦେଶ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ ଗଠନର କାର୍ଯ୍ୟ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଛି। ଦାରିଦ୍ର୍ୟ, ଅଶିକ୍ଷା, ଦେବଦାସି, ଦୁର୍ନୀତି, ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ, ପରିବେଶ ପ୍ରଦୂଷଣ ଓ ସାମାଜିକ ବିଭେଦ ଭଳି ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ବିରୋଧରେ ଆମକୁ ଲଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

ଯୁବକ ଓ ଯୁବତୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଦେଶର ଶକ୍ତି। ଯୁବାବସ୍ଥାରେ ମଣିଷର ଚିନ୍ତାଧାରା, ଶକ୍ତି, ସୃଜନଶୀଳତା ଓ ସାହସ ସର୍ବାଧିକ ଥାଏ। ତେଣୁ ଦେଶର ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢ଼ିବାରେ ଯୁବ ସମାଜର ଭୂମିକା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଡ଼। ଆଜିର ଯୁବକ କେବଳ ଚାକିରି ଖୋଜୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ; ସେ ନୂଆ ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ଉଦ୍ୟୋଗୀ, ବୈଜ୍ଞାନିକ, ଶିକ୍ଷକ, କୃଷକ, ଇଞ୍ଜିନିୟର, ଡାକ୍ତର, କଳାକାର, କ୍ରୀଡ଼ାବିତ୍ ଓ ସମାଜସେବୀ ଭାବରେ ଆଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶକ୍ତି। ତେଣୁ ଯୁବ ସମାଜ ଶିକ୍ଷାକୁ କେବଳ ପରୀକ୍ଷାରେ ଭଲ ନମ୍ବର ପାଇବାର ମାଧ୍ୟମ ଭାବେ ନ ଦେଖି ଜୀବନକୁ ଦୃଷ୍ଟିବା ଓ ସମାଜକୁ ଉନ୍ନତ କରିବାର ମାଧ୍ୟମ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ବିଜ୍ଞାନ, ପ୍ରଯୁକ୍ତି, ଇତିହାସ, ସାହିତ୍ୟ, କଳା, କୃଷି ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୂଆ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିବା ଦରକାର। ଡିଜିଟାଲ ଯୁଗରେ ଉତ୍ସରନେତ୍ ଓ ପ୍ରଯୁକ୍ତିଜ୍ଞ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଜନ ଓ ସୃଜନଶୀଳ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ୍। ଦେଶପ୍ରେମ କେବଳ ଜାତୀୟ ପତାକା ଧରିବା କିମ୍ବା ଦେଶଭକ୍ତିର ପ୍ଲୋଗାନ ଦେବା ନୁହେଁ। ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠାର ସହିତ କରିବା ମଧ୍ୟ ଦେଶପ୍ରେମ। ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଅଲିଆନ ପକାଇବା, ସରକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନଷ୍ଟ ନ କରିବା, ନିୟମ ମାନିବା, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ସମ୍ମାନ କରିବା ଓ ଦୁର୍ନୀତିରୁ ଦୂରେ ରହିବା ମଧ୍ୟ ଦେଶପ୍ରେମର ଅଂଶ। ଯୁବ ସମାଜ

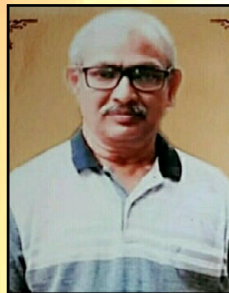
ନିଜ ଜୀବନରେ ଶୁଖିଲା, ସତ୍ୟ, ନ୍ୟାୟ ଓ ଦାୟିତ୍ୱବୋଧକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ଦେଶ ନିଷ୍ଠିତ ଭାବେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବ। ଭାରତ ବିଭିନ୍ନତାର ଦେଶ। ଏଠାରେ ଅନେକ ଭାଷା, ଧର୍ମ, ଜାତି, ପରମ୍ପରା ଓ ସଂସ୍କୃତିର ଲୋକ ଏକାଠି ବାସ କରନ୍ତି। ଏହି ବିଭିନ୍ନତା ହିଁ ଭାରତର ଶକ୍ତି। ଯୁବ ସମାଜ ଜାତି, ଧର୍ମ, ଭାଷା ଓ ଅଞ୍ଚଳ ଆଧାରରେ ଭେଦଭାବକୁ ଦୂର କରି ଏକତାରେ ବିଦିଧତାର ଆଦର୍ଶକୁ ମଜବୁତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ସୋସିଆଲ ମିଡିଆରେ ଯୁକ୍ତା, ମିଥ୍ୟା ଖବର ଓ ଉତ୍ତେଜନାମୂଳକ ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରଚାର ନକରି ଭାରତୀୟ ଓ ସର୍ବାଧିକ ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରସାର କରିବା ଉଚିତ୍। ଯୁବାବସ୍ଥା ଜୀବନର ଏକ ମୂଳ୍ୟବାନ ସମୟ। ଏହି ସମୟକୁ ଲୁଚା ଅଭ୍ୟାସରେ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ନିଶା, ହିଂସା, ଅପରାଧ, ଅନିୟମିତ ଠକେଇ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅସାମାଜିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଯୁବକଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ୍ କୁ ନଷ୍ଟ କରିପାରେ। ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଖେଳ, ପାଠପଢ଼ା, ସାହିତ୍ୟ, ସଙ୍ଗୀତ, କଳା, ବିଜ୍ଞାନ ଓ ସମାଜସେବା ଭଳି ସୃଜନଶୀଳ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଜକୁ ନିଯୋଜିତ କରିବା ଦରକାର। ଆଜି ପରିବେଶ ପ୍ରଦୂଷଣ, ଜଙ୍ଗଲ ନଷ୍ଟ, ଜଳ ସଙ୍କଟ ଓ ଜଳବାୟୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଭଳି ସମସ୍ୟା ମାନବ ସମାଜ ପାଇଁ ବଡ଼ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ। ଯୁବ ସମାଜ ପରିବେଶ ସୁରକ୍ଷାରେ

ଅଗ୍ରଣୀ ଭୂମିକା ନେଇପାରେ। ଗଛ ଲଗାଇବା, ଜଳ ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା, ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ବ୍ୟବହାର କମାଇବା, ଅଲିଆକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ପରିଚାଳନା କରିବା ଓ ପରିବେଶ ସଚେତନତା ବଢ଼ାଇବା ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ। ଆଜିର ଯୁବପିଢ଼ି ପରିବେଶକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିଲେ ଆଗାମୀ ପିଢ଼ି ପାଇଁ ଏକ ସୁସ୍ଥ ଭାରତ ଗଢ଼ିପାରିବ। ଆଧୁନିକତା ହେଉଛି ଦେଶର ଅର୍ଥନୈତିକ ଶକ୍ତିର ଏକ ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର। ଯୁବକମାନେ ନୂଆ ଚିନ୍ତାଧାରା, ଉଦ୍ୟମ ଓ ପ୍ରଯୁକ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ନୂଆ ରୋଜଗାର ସୃଷ୍ଟି କରିପାରନ୍ତି। କୃଷି, ଶିଳ୍ପ, ହସ୍ତଶିଳ୍ପ, ସ୍ମାର୍ଟଅପ୍, ଡିଜିଟାଲ ସେବା ଓ ବିଜ୍ଞାନ-ପ୍ରଯୁକ୍ତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯୁବମାନଙ୍କ ଅବଦାନ ଦେଶର ଅର୍ଥନୀତିକୁ ଆହୁରି ସ୍ୱଚ୍ଛତା କରିପାରେ। ବର୍ତ୍ତମାନ ସୋସିଆଲ ମିଡିଆ ଯୁବପିଢ଼ିର ଜୀବନର ଏକ ବଡ଼ ଅଂଶ ହୋଇପାରିଛି। ଏହାର ଭଲ ବିରୁଦ୍ଧ ଗ୍ରହଣ କରି ଶିକ୍ଷା, ଜ୍ଞାନ, ରୋଜଗାର ଓ ସୃଜନଶୀଳତା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ୍। କୌଣସି ଖବର ମିଳିଲେ ତାହାକୁ ଯାଞ୍ଚ ନକରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଠାଇବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ। ମିଥ୍ୟା ଖବର ସମାଜରେ ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିପାରେ। ଯୁବପିଢ଼ି ଡିଜିଟାଲ ମାଧ୍ୟମରେ ଦାୟିତ୍ୱଶୀଳ ନାଗରିକର ଭୂମିକା ପାଳନ କରିବା ଦରକାର। ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ ଆମକୁ ଅଧିକାର

ଦେଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେହି ସହିତ ଆମକୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଦେଇଛି। ଯୁବ ସମାଜ ଦେଶର ସଂବିଧାନ, ଗଣତନ୍ତ୍ର, ଆଇନ ଓ ନାଗରିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ରଖିବା ଉଚିତ୍। ନିଜ ଅଧିକାର ପାଇଁ ସଚେତନ ହେବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ସମ୍ମାନ କରିବା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ। ଦେଶର ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ସଚେତନ ଓ ଦାୟିତ୍ୱଶୀଳ ଭାବରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବା ଦରକାର। ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସରେ ଆମେ ଶହାଦମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁ। କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସତ୍ୟ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି କେବଳ ଫୁଲମାଳା ଅର୍ପଣ କରିବା ନୁହେଁ। ସେମାନଙ୍କ ଆଦର୍ଶକୁ ଜୀବନରେ ଅନୁସରଣ କରିବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି। ଦେଶ ପାଇଁ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଭାବରେ କାମ କରିବା, ଅନ୍ୟାୟ ବିରୋଧରେ ସ୍ୱର ଉଠାଇବା, ଦୁର୍ବଳଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଓ ସମାଜର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ନିଜର ଯୋଗଦାନ ଦେବା ହେଉଛି ଶହାଦମାନଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନର ଭାରତ ଗଢ଼ିବାର ପଥ। ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ଆମକୁ ଅତୀତର ଗୌରବ ସ୍ମରଣ କରାଇବା ସହିତ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ନୂଆ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଥାଏ। ଆଜିର ଯୁବ ସମାଜ ହେଉଛି ଆସନ୍ତା ଭାରତର ନିର୍ମାତା। ଯୁବପିଢ଼ି ଯେତେ ଶିକ୍ଷିତ, ଦକ୍ଷ, ସଚେତନ, ଶୁଖିଳିତ ଓ ଦେଶପ୍ରେମୀ ହେବ, ଭାରତର ଭବିଷ୍ୟତ ସେତେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେବ। ଆମ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀମାନେ ଯେଉଁ ଭାରତର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ ଯେ ଏକ ସମୃଦ୍ଧ, ଶିକ୍ଷିତ, ସ୍ୱାଧୀନତା, ନ୍ୟାୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଏକତାବଦ୍ଧ ଭାରତ ଆଉ ତାହାକୁ ସାକାର କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଆଜିର ଯୁବପିଢ଼ିର। ତେଣୁ ଏହି ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସରେ ଆମର ବାର୍ତ୍ତା ହେଉ ଯେ ଦେଶ କେବଳ ଆମକୁ କ'ଣ ଦେଇଛି ତାହା ନୁହେଁ, ଆମେ ଦେଶ ପାଇଁ କ'ଣ କରିପାରିବା। ଏହି ଚିନ୍ତା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ଦେଶପ୍ରେମ ହୋଇପାରିବ।

+ଅରଜାବାଦ ବରା ଯାଜପୁର
ମୋ: ୮୨୪୯୯୩୨୭୭୨

ଅଗଷ୍ଟ ପନ୍ଦର ସୁଧାକର ରାଉତ

ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ପରା ଆଜି
ଆସ ଦେଶ ପ୍ରେମେ ଯିବାଟି ଭିଜି ।

ଗାଉବା ସବା ତାର ଜୟ ଗୀତି
ଭାରତୀୟ ବୋଲି ଫୁଲାଇ ଛାତି ।

ଜନ୍ମଭୂମି ଆମ ଶୁଖିଳ ପିଣ୍ଡି
ପରାଧିନେ ସେ ହେଉଥିଲା ରୁଣ୍ଡି ।

ଲାଲ ବାଲ ପାଲ ଓ କଦାହର
ବାପୁ, ନେତାଜୀ, ଗୋପ ଆଦି ବୀର ।

ପ୍ରାଣମୂର୍ତ୍ତୀ ସିଏ ସଂଗ୍ରାମ କରି
ଛିନ୍ନ କଲେ ପରାଧୀନତା ତୋରୀ ।

ଧନ୍ୟ ସେ ଅହିଂସା ମନ୍ତ୍ରର ବାଣ
ଭାଙ୍ଗିଦେଲା ଫିରିଙ୍ଗି ଲବ ଟାଣ ।

ଭୟେ ଆମ ଦେଶୁ ଗଲେ ପଲ୍ଲେଇ
ଶାସନ ତୋରୀ ଆମ ହାତେ ଦେଇ ।

ବୀର ସହିଦଙ୍କ ଗୌରବ ଗାଆ
ବଖାଣେ ତ୍ରିରଙ୍ଗା ଟେକିଣ ମଥା ।

ତାହାର ସମ୍ମାନ କରିବା ରକ୍ଷା
ଦେଶର ବିକାଶକୁ କରି ଦାକ୍ଷା ।

+ପ୍ରତାପ ନଗରୀ, କଟକ
ମୋ: ୮୨୪୯୯୩୨୭୭୨

ଅଶୀତମ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ: ଦେଶପ୍ରେମ ଓ ଦାୟିତ୍ୱର ସନ୍ଦେଶ

ସୁବ୍ରତ କୁମାର ଦାସ

ସ୍ୱାଧୀନତାର ଅଶୀ ବର୍ଷ କେବଳ ଭାରତ ଇତିହାସର ଏକ ମାଲକମୁଖ ନୁହେଁ; ଏହା ତ୍ୟାଗ, ସଂଗ୍ରସ୍ତ, ଆଶା, ବିକାଶ ଓ ଦାୟିତ୍ୱର ଏକ ଦୀର୍ଘ ଯାତ୍ରା। ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ ଆସିଲେ ସାରା ଦେଶରେ ତ୍ରିରଙ୍ଗା ଗର୍ବର ସହିତ ଫରଫର ହୋଇ ଉଠେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଓ ସାଂସଦମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକ ଦେଶପ୍ରେମର ଭାବନାରେ ଭରିଯାଏ। ଦେଶବାସୀ ଦେଶାତ୍ମବୋଧକ ସଙ୍ଗୀତ ଗାଇ ମହାନ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଏହି ଉତ୍ସବ ପନ୍ଧରେ ରହିଛି ସାହସ ଓ ବଳିଦାନର ଏକ ଦୀର୍ଘ ଇତିହାସ।

ଭାରତର ଏହି କଷ୍ଟଲାଭ ସ୍ୱାଧୀନତା ହାସଲ କରିବା ଏତେ ସହଜ ନଥିଲା। ଅସଂଖ୍ୟ ବୀର ନର-ନାରୀ ବ୍ରିଟିଶ ଶାସନ ବିରୋଧରେ ସଂଗ୍ରାମ କରି ଦେଶ ପାଇଁ ମହାନ ତ୍ୟାଗ କରିଥିଲେ। ଅନେକଙ୍କ ନିଜ ଜୀବନ ହରାଇଥିଲେ, ଆଉ ଅନେକଙ୍କ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି କାରାଗାରରେ ରହି ନିର୍ଯାତନା ଓ ଟୁଣ୍ଡକ୍ଷୟ ସହିଥିଲେ। ଜାତିର ପିତା ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ସତ୍ୟ ଓ ଅହିଂସା ମାଧ୍ୟମରେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଭାରତୀୟଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଇଥିଲେ। ନେତାଜୀ ସୁଭାଷ ଚନ୍ଦ୍ର ବୋଷ ଅଧ୍ୟାଧାରଣ ସାହସ ଓ ଦେଶପ୍ରେମର ପରିଚୟ ଦେଇଥିଲେ। ଭଗତ ସିଂହ ଯୁବଶକ୍ତି, ସାହସ ଓ ଦେଶପ୍ରେମର ପ୍ରତୀକ ପାଲଟିଥିଲେ। ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଆଜାଦ ନିର୍ଭୀକ ଭାବରେ ଦେଶର ସ୍ୱାଧୀନତା ପାଇଁ ଲଢ଼ିଥିଲେ। ଏହି ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱମାନଙ୍କ ସହ ହଜାର ହଜାର ଜଣା-ଅଜଣା ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ନିଜର ଅବଦାନ ରଖୁଥିଲେ। ଆଜି ଆମେ ଯେଉଁ ସ୍ୱାଧୀନତା ଉପଭୋଗ କରୁଛୁ, ତାହା ସେମାନଙ୍କର ବଳିଦାନର ଫଳ। ସେମାନେ ଏପରି ଏକ ଭାରତର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ, ଯେଉଁଠି ଲୋକମାନେ ସମ୍ମାନ, ସ୍ୱାଧୀନତା ଓ ଆତ୍ମମର୍ଯ୍ୟାଦାର ସହିତ ବଞ୍ଚିପାରିବେ। ସେମାନଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ ହିଁ ସ୍ୱାଧୀନତା ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଶକ୍ତି ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ଶେଷରେ ୧୯୪୭ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ରେ ଭାରତ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇଥିଲା।

ଭାରତର ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ ଇତିହାସରେ ଓଡ଼ିଶାର ମଧ୍ୟ ଏକ ଗୌରବମୟ ସ୍ଥାନ ରହିଛି। ପାଇକ ବିଦ୍ରୋହ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ସାହସ ଓ

ପ୍ରତିରୋଧର ଏକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଉଦାହରଣ। ବକ୍ସି ଜଗବନ୍ଧୁ ଅଦମ୍ୟ ସାହସର ସହିତ ପାଇକମାନଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱ ନେଇଥିଲେ। ବୀର ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସାଏ ମଧ୍ୟ ବ୍ରିଟିଶ ଶାସନ ବିରୋଧରେ ବୀରତ୍ୱର ସହିତ ସଂଗ୍ରାମ କରିଥିଲେ। ରମାଦେବୀ, ଗୋପବନ୍ଧୁ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ସମେତ ଅନେକ ସଂଗ୍ରାମୀ ନିଜର ତ୍ୟାଗ ଓ ସେବା ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ୱାଧୀନତା ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଥିଲେ। ଏପରି ଅନେକ ସାଧାରଣ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କ ନାମ ଇତିହାସ ପୃଷ୍ଠାରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ତ୍ୟାଗ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମକୁ ମଜବୁତ କରିଥିଲା। ସେମାନଙ୍କ ଅବଦାନ ଆମକୁ ମନେ ପକାଇ ଦିଏ ଯେ, ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ କେବଳ କିଛି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରୟାସ ନଥିଲା; ଏହା ଥିଲା ଭାରତବାସୀଙ୍କ ଏକ ସାମୂହିକ ସଂଗ୍ରସ୍ତ। ସ୍ୱାଧୀନତା ପରେ ଗତ ଅଶୀ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଭାରତର ଯାତ୍ରା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ। ଅନେକ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିବା ଏକ ନବସ୍ୱାଧୀନ ଦେଶକୁ ଭାରତ ଆଜି ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଓ ବିକାଶଶୀଳ ଦେଶ ଭାବେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଛି। କୃଷି, ଶିକ୍ଷା, ବିଜ୍ଞାନ, ପ୍ରଯୁକ୍ତି, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଯୋଗାଯୋଗ ଓ ଭିତ୍ତିଭୂମି ଭଳି ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭାରତ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଅଗ୍ରଗତି କରିଛି। ଭାରତରା ଦୈନିକ, ଡାକ୍ତର, ଇଞ୍ଜିନିୟର, କୃଷକ, ଶିକ୍ଷକ, ଶ୍ରମିକ, ଉଦ୍ୟୋଗୀ ଓ ଯୁବପିଢ଼ି ଦେଶର ପ୍ରଗତିରେ ନିଜର ଅବଦାନ ରଖୁଛନ୍ତି।

ମହାକାଶ ବିଜ୍ଞାନ, ଡିଜିଟାଲ ପ୍ରଯୁକ୍ତି, ଚିକିତ୍ସା, ଶିଳ୍ପ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରର ସମ୍ପଦକା ମାଧ୍ୟମରେ ଭାରତ ବିଶ୍ୱସ୍ତରରେ ନିଜର ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି। ତଥାପି ବିକାଶ ଏକ ନିରନ୍ତର ପ୍ରକ୍ରିୟା। ସ୍ୱାଧୀନତାର ଅଶୀ ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ, ଦେବଦାସି, ଅସମାନତା, ଦୁର୍ନୀତି, ପରିବେଶ ସମସ୍ୟା ଓ ସାମାଜିକ ଭେଦଭାବ ଭଳି ଅନେକ ଆହ୍ୱାନ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି। ତେଣୁ ଏହି ଉତ୍ସବ ଆମକୁ ନିଜର ସମ୍ପଦକା ସହିତ ନିଜର ଦାୟିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା କରିବାର ସୁଯୋଗ ଦେଇଛି।

ସ୍ୱାଧୀନତା ଆମକୁ ଅଧିକାର ଦିଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସହିତ ଆମକୁ ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଦିଏ। ଦେଶର ସାମ୍ବିଧାନିକ ମୂଳ୍ୟବୋଧକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବା ଓ ଗଣତନ୍ତ୍ରକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିବାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାଗରିକଙ୍କ ଭୂମିକା ରହିଛି। ସମ୍ବିଧାନକୁ ସମ୍ମାନ କରିବା, ଆଇନ ପାଳନ

କରିବା, ସରକାରୀ ଓ ସାଂସଦମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ସୁରକ୍ଷା କରିବା, ପରିବେଶକୁ ପରିଷ୍କାର ରଖିବା, ସଙ୍ଗୀତ ଭାବରେ କର ପ୍ରଦାନ କରିବା ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକତାରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ହେଉଛି ନାଗରିକଙ୍କ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାୟିତ୍ୱ।

ଦେଶପ୍ରେମ କେବଳ ସ୍ଲୋଗାନ, ସୋସିଆଲ ମିଡିଆ ପୋଷ୍ଟ କିମ୍ବା ଗୋଟିଏ ଦିନର ଉତ୍ସବରେ ଚିପିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଆମର ପ୍ରତିଦିନର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଦେଶପ୍ରେମର ପ୍ରତିଫଳନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ ନିଷ୍ଠାର ସହିତ ଶିକ୍ଷାଦାନ କରି ଦେଶସେବା କରନ୍ତି। ଜଣେ କୃଷକ ଅଳ୍ପ ଉତ୍ପାଦନ କରି ଦେଶସେବା କରନ୍ତି। ଜଣେ ଡାକ୍ତର ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଇ ଦେଶସେବା କରନ୍ତି। ଜଣେ ସୈନିକ ସାମାଜରେ ଦେଶକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେଇ ଦେଶସେବା କରନ୍ତି। ଜଣେ ଶ୍ରମିକ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ସଚେତ ଭାବରେ ସମ୍ପାଦନ କରି ଦେଶ ଉପରେ ଅବଦାନ ଦିଅନ୍ତି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଙ୍ଗୀତ ପ୍ରୟାସର ଦେଶର ପ୍ରଗତିରେ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି।

ଆସନ୍ତାକାଲିର ଭାରତ ଆଜି ଆମେ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଗଢ଼ିଉଠିବ। ତେଣୁ ଆମର ଭବିଷ୍ୟତ ଜ୍ଞାନ, ସଚେତନତା, ସମାନତା, ଶୁଖିଲା ଓ ଏକତା ଉପରେ ଗଢ଼ିବା ଆବଶ୍ୟକ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶିଶୁକୁ ଶିକ୍ଷା ଓ ବିକାଶର ସୁଯୋଗ ମିଳିବା ଦରକାର। ଯୁବପିଢ଼ି ପାଇଁ ଦକ୍ଷତା ବିକାଶ ଓ ରୋଜଗାରର ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ନାରୀଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଓ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ସହିତ ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ଶୋଷଣ, ନିର୍ଯାତନା ଓ ଶିଶୁଶ୍ରମରୁ ମୁକ୍ତ ରଖିବା ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ।

ପରିବେଶ ସୁରକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଆମର ଜାତୀୟ ଦାୟିତ୍ୱ। ଗଛ ଲଗାଇବା, ଜଳ ସଞ୍ଚୟ କରିବା, ପ୍ରଦୂଷଣ ହ୍ରାସ କରିବା ଓ ପରିବେଶକୁ ସୁସ୍ଥ ରଖିବା କେବଳ ପରିବେଶ ସୁରକ୍ଷାର କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ; ଏହା ଆଗାମୀ ପିଢ଼ି ପ୍ରତି ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ।

ଯୁବପିଢ଼ି ହେଉଛନ୍ତି ଭାରତର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶକ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ଶକ୍ତି, ସୃଜନଶୀଳତା, ଜ୍ଞାନ ଓ ଦକ୍ଷତା ଦେଶକୁ ନୂଆ ଉଚ୍ଚତାକୁ ନେଇପାରିବ। ଯୁବପିଢ଼ି ବଡ଼ ବୃତ୍ତ ଦେଖିବା ସହିତ ନିଜର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରା ଆବଶ୍ୟକ। ଶିକ୍ଷା କେବଳ ରୋଜଗାର ଦେବାର ମାଧ୍ୟମ ନହୋଇ ଚରିତ୍ର, ଶୁଖିଲା ଓ ସାମାଜିକ ଦାୟିତ୍ୱବୋଧ ଗଢ଼ିବାର ମାଧ୍ୟମ ହେବା ଉଚିତ। ଯୁବପିଢ଼ି ପ୍ରଯୁକ୍ତିର ସଠିକ୍ ବ୍ୟବହାର କରିବା ସହିତ ନିଶା, ହିଂସା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୁସୂଚ୍ଚି

ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ। ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ପ୍ରଗତିଶୀଳ ସମାଜ ଗଠନରେ ଅବଦାନ ଦେବା ଉଚିତ। ଯୁବପିଢ଼ି ଯଦି ଦାୟିତ୍ୱବାନ ଓ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିବଦ୍ଧ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଭାରତର ଭବିଷ୍ୟତ ନିଷ୍ଠିତ ଭାବେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେବ।

ଭାରତ ତାହାର ବିଦିଧତା ପାଇଁ ପରିଚିତ। ଆମର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାଷା, ଧର୍ମ, ସଂସ୍କୃତି, ପରମ୍ପରା ଓ ଜୀବନଧାରା ରହିଛି। ତଥାପି ଆମକୁ ଗୋଟିଏ ପରିଚୟ ଏକାଠି କରି ରଖିଛି—ଆମେ ଭାରତୀୟ। ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ଯୁଗା, ଭେଦଭାବ, ବିଭାଜନକୁ ଓ ଆମର ଏକତାକୁ ଦୂର୍ବଳ କରିବାକୁ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଏବଂ ଆମର ବିଦିଧତାକୁ ଗର୍ବର ସହିତ ପାଳନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ।

“ବିଦିଧତାରେ ଏକତା” ହେଉଛି ଆମ ଦେଶର ଅନ୍ୟତମ ମହାନ ଶକ୍ତି।

ତେଣୁ ସ୍ୱାଧୀନତାର ୭୯ ବର୍ଷ ପୂର୍ବ ଅବସରରେ ଆମକୁ ସେହି ବୀରମାନଙ୍କ ବଳିଦାନକୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁମାନେ ଆମକୁ ସ୍ୱାଧୀନତାର ମହାନ ଉପହାର ଦେଇଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ବଳିଦାନକୁ କେବଳ ଇତିହାସର ଏକ ଅଧ୍ୟାୟ ଭାବେ ରହିବାକୁ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ।

ଆମକୁ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ଆଗେଇ ନେବାକୁ ହେବ। ଆମେ ଏପରି ଏକ ଭାରତ ଗଢ଼ିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁଠି ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାଗରିକ ସମ୍ମାନର ସହିତ ବଞ୍ଚିପାରିବେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶିଶୁ ଶିକ୍ଷା ପାଇବ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାରୀ ସୁରକ୍ଷିତ ଅନୁଭବ କରିବେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁବକ-ଯୁବତୀ ନିଜ ସ୍ୱପ୍ନ ପୂରଣ ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ପାଇବ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଶାନ୍ତିରେ ଏକାଠି ବଞ୍ଚିବେ। ତ୍ରିରଙ୍ଗା ଆମକୁ ଆମର ଅତୀତର ସ୍ମୃତି ଦିଏ, ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରେରଣା ଦିଏ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଆଶା ସୃଷ୍ଟି କରେ। ସ୍ୱାଧୀନତାର ଅଶୀ ବର୍ଷ ଏକ ଗର୍ବର ମୁହୂର୍ତ୍ତ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ଦାୟିତ୍ୱର ଆହ୍ୱାନ ମଧ୍ୟ। ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀମାନେ ଆମର ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ନିଜର ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ବଳିଦାନ ଦେଇଥିଲେ। ଏବେ ଆଗାମୀ ପିଢ଼ି ପାଇଁ ଏକ ଉତ୍ତମ ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢ଼ିବା ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ। ତେବେ ଆମେ ଅତୀତକୁ କୃତଜ୍ଞତାର ସହିତ ସ୍ମରଣ କରିବା, ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ଦାୟିତ୍ୱର ସହିତ ବଞ୍ଚିବା ଏବଂ ଆଗାମୀକୁ ଆହ୍ୱାନ ମଧ୍ୟ। ସ୍ୱାଧୀନତା ଆମକୁ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦେଇଛି; ଆଜି ଆମର ପ୍ରତିବଦ୍ଧତା ଆସନ୍ତାକାଲିର ଭାରତକୁ ଗଢ଼ିବ।

ଏହି ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସରେ ସଂକଳ୍ପ ନେବା, ଆମେ ସଚେତନତା ସହିତ କାମ କରିବା, ଶାନ୍ତିରେ ବଞ୍ଚିବା, ନିଜ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଏବଂ ଆମ ପ୍ରିୟ ଦେଶର ପ୍ରଗତିରେ ନିଜର ଅବଦାନ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ଦୃଢ଼ ଶପଥ ନେବା। । ଜୟ ହିନ୍ଦ୍ , ବନ୍ଦେ ମାତର୍ !

+ ରାଜେନ୍ଦ୍ରପୁର, ବାରିକପୁର
ବଜାର,ଭଦ୍ରକ

ମୋ: ୯୪୩୭୭୭୧୯୦୩

ସ୍ୱାଧୀନତାର ଦିନ : ଆଜି ଆମେ କେଉଁଠି ?

ନିବେଦିତା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ଶୁକ୍ଳା

୭୯ବର୍ଷ ତଳେ, ଦେଶବାସୀ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ଉଲ୍ଲାସରେ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ପାଳନ କରିଥିଲେ, ୮୦ତମ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ପାଳନ ଅବସରରେ, ସେ ଆନନ୍ଦ ଉଲ୍ଲାସ, ଆଜି ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହେଉ ନାହିଁ। କେତେକଙ୍କ ମତରେ, ଦେଶରେ ଆଉ ଏକ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ ଆସିବାରେ ସମୟ ଉପଲବ୍ଧି ହେଲାଣି। ଆଗାମୀ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ କୌଣସି ଦୈବେଶିକ ଶକ୍ତି ବିରୋଧରେ ନୁହେଁ ଦେଶ ଭିତରେ ଥିବା ଦୁର୍ନୀତି, ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ନେତା ଓ ବିଭାଜନକାରୀ ଶକ୍ତି ବିରୋଧରେ। ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଯଦି ଆଗାମୀ ଦିନରେ ସଂଗ୍ରାମ ନ ହୁଏ, ସାଧାରଣ ଜନତା ଯଦି, ଏହି ଅପଶାନ୍ତି କବଳରୁ ମୁକ୍ତ ନ ହୁଏ, ତେବେ ସେ କୌଣସି ବିଗଳ ସ୍ୱାଧୀନ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ନାହିଁ।

ଆଜିକୁ ଠିକ୍ ୭୯ବର୍ଷ ତଳେ ବ୍ରିଟିଶ ସରକାରଙ୍କ ଦୀର୍ଘ ଦୁରଶହ ବର୍ଷ ଶୋଷଣରୁ ଭାରତବର୍ଷ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇଥିଲା। ବନ୍ଦେ ମାତାରମ୍ ଧ୍ୱନିରେ ମୁଗ୍ଧିତ ହୋଇଥିଲା ଭାରତର ପୁରପୁର। ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ହାତରେ ଶୋଭା ପାଇଥିଲା ତ୍ରିରଙ୍ଗା ପତାକା। ୧୮୫୭ ମସିହା ସିପାହୀ ବିଦ୍ରୋହରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଭାରତର ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି। ଦେଶପ୍ରେମୀ ମଙ୍ଗଳପାଞ୍ଚେ, ଚାନ୍ଦିଆ ଟୋପେ, ନାନା ସାହେବ, ଲକ୍ଷ୍ମୀବାଇ ଆଦି ଏହି ସଂଗ୍ରାମରେ ଶହାଦ ହୋଇଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଇଂରେଜମାନଙ୍କ ଲୁଚ ଚକ୍ରାନ୍ତକୁ ପକ୍ଷ କରିଦେବା ପ

ସକ୍ଷାତ କରି ତାଙ୍କ ସମସ୍ୟା ବିଶ୍ଳେଷଣେ ବୁଝିଥିଲେ। ଏଥି ସହିତ ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରତାବିତ ପରିବାର ମାନଙ୍କୁ ଶୁଣୁଲା ଖାଦ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ କରାଯାଇଥିଲା। ଲଗାତାର ଦ୍ଵିତୀୟ ଥର ଲଗାଣ ବର୍ଷ। ହେବାକୁ ଅନେକ ଅଞ୍ଚଳରେ ପାଣି ଜମି ରହିଥିବା ସହ ଲୋକମାନେ ଜଳବନ୍ୟା ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି। ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷିରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରତାବିତଙ୍କୁ ଆବଶ୍ୟକ ସହାୟତା ଯୋଗାଇବା, ସୁରକ୍ଷିତ ସ୍ଥାନକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରାଯିବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଧାୟକ କହିଥିଲେ।

